

3.3.3.1 De voordelen van het fiscale compromis

Dat de tijdsduur van een procedure een belemmering vormt voor een procedure blijkt tevens uit de voorkeur voor het fiscale compromis als oplossing voor een geschil. Dan gaat het zowel om geschillen betreffende de interpretatie van de wetgeving als betreffende de feiten.^{584 585}

Een aantal belastingadviseurs stelt dat men vaak kiest voor een fiscaal compromis omdat:

- zij geen vertrouwen hebben in procederen. Dit duurt te lang.
- een compromis als oplossing tot tevredenheid van alle partijen stemt.
- dit rechtszekerheid biedt aan de cliënt.
- de zekerheid in contrast staat met procederen.
- dit wordt ingegeven door de kosten/batenanalyse.

Een compromis biedt echter geen oplossing voor een conflict als het gaat om principiële kwesties, zoals: de uitleg van het belastingrecht.⁵⁸⁶

3.4 De rechten van de belastingbetaler

De belastingbetaler kan een beroep doen op zijn fiscale rechten als blijkt dat de belastingdienst vindt dat hij zijn fiscale en administratieve verplichtingen niet goed heeft vervuld.⁵⁸⁷ Of en in hoeverre een belastingbetaler in dezen verwijt treft, bepaalt de consequenties van de ingebrekestelling. Van de mate waarin hem verwijt treft, is bijvoorbeeld afhankelijk of hij te maken krijgt met de verschillende boete- en strafsancities van de wetgever. Het gaat bij het bestraffen van belastingbetalers, die niet of niet volledig voldoen aan hun fiscale en administratieve verplichtingen, in beginsel om lichte (orde-) boeten, zware administratieve boeten dan wel om strafsancities op basis van de art. 9, 18, 21, 22, 68 en 69 AWR. Voor het opleggen van zware boetes moet opzet dan wel grove schuld van belastingbetalers aanwezig zijn.^{588 589 590 591}

⁵⁸⁴ H.C.F. Schoordijk [8, blz. 1219].

⁵⁸⁵ Ch.J. Langereis [4, "De praktijk bleek evenwel behoefte te hebben aan het fiscaal compromis etc." (blz. 31, 312).

⁵⁸⁶ Zie bijlage 2.

⁵⁸⁷ Zie hoofdstuk 4.

⁵⁸⁸ Zie artikel 68 en 69 AWR. De wet maakt onderscheid tussen de omissie- en commissie delicten.

⁵⁸⁹ L.A. de Bleeck e.a. [27]. "In de AWR is voor een aantal situaties in het opleggen van een fiscale boete voorzien. Het betreft de boete ter zake van het niet of niet tijdig doen van aangifte voor de belastingen die bij wege van aanslag worden geheven (artikel 9, derde lid AWR), de boete die samenhangt met het opleggen van een navorderingsaanslag (artikel 18 AWR), de boete die samenhangt met het opleggen van een naheffingsaanslag (artikel 21 AWR) en de boete ter zake van het te laat betalen van belasting die bij wege van voldoening of afdracht op aangifte wordt geheven (artikel 22 AWR)." (blz. 243 e.v., blz. 275 e.v.).

⁵⁹⁰ Zie de Leidraad Administratieve boeten 1984.

Zie ook het voorschrift administratieve boeten 1993. Paragraaf 4 vermeldt dat de boete een strafkarakter heeft. Paragraaf 6 maakt onderscheid tussen ordeboeten en niet-ordeboeten. De ordeboete heeft tot doel een gebod tot nakoming van fiscale verplichtingen in te scherpen. Voor het opleggen van deze boete is voldoende dat wordt vastgesteld dat aan deze verplichting niet is voldaan. De bewijslast